

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1621/2020
18.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Николић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Славица Росић, адвокат из ..., ВВ и ГГ, обојице из ..., чији је заједнички пуномоћник Драгана Јовановић, адвокат из ..., ради утврђења права својине по основу брачне тековине, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2252/19 од 07.10.2019. године, у седници одржаној 18.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2252/19 од 07.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2252/19 од 07.10.2019. године, укинута је првостепена пресуда, усвојен је тужбени захтев тужиле, па је утврђено да је тужилца по основу стицања у брачној заједници са туженим ББ сувласник са уделом од 1/6 на пословном простору у приземљу и становима број .. и .., постојећим у стамбено-пословној згради у ... у ул. ... бр. .., изграђеној на кп.бр. .. – земљиште под зградом-објектом од 0.03,29 ха, земљиште уз зграду-објекат 0.02,47 ха, укупне површине 0.05,47 ха, означене зграде бр. .., спратности ПР+3, све уписано у лист непокретности бр. .. КО ..., што су тужени дужни признати и трпети да се тужилца као власник по основу ове пресуде књижи и тужени обавезани да тужилци солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 468.930,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужених није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку

пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нема пропуста у примени одредаба Закона о парничном поступку. Неосновано се ревизијом указује да је у поступку пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана чланом 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП, с обзиром да је другостепени суд на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучио по свом уверењу које ће чињенице узети као доказане.

Према чињеничном стању утврђеном по одржаној расправи пред другостепеним судом, тужила и тужени ББ су живели у брачној заједници од ...2000. године до августа 2013. године када је брачна заједница фактички престала да постоји, да су у току трајања брачне заједнице од заједничких средстава и рада стекли непокретност – стан у ... у Улици ... бр. ..., по основу уговора о купопродаји непокретности овереног код Општинског суда у Крагујевцу Ов. ./05 од 17.10.2005. године, што је утврђено правноснажном делимичном пресудом на основу признања П 198/14 од 24.04.2014. године. Тужила је у периоду од 1999. године до 2015. године, дакле и у спорном периоду од 2007. године (почетак изградње спорних станова и пословно стамбеног простора) па до 2013. године остваривала месечну зараду од 25.000,00 до 40.756,80 динара, сада око 45.000,00 динара на пословима ... радника, а тужени ББ је у спорном периоду од 2007. године па до 2013. године зарађивао месечно око 12.500,00 до 21.898,00 динара, према потврди СТР „ДД“ за период од 2004. године до 2014. године.

У току 2007. године и 2008. године тужени ББ са туженима ВВ и ГГ, као ортацима, почео је са изградњом пословно стамбеног објекта у ... у ул. ... бр. .. на кп.бр. .. КО ..., који се састоји се од приземља и три спрата. У приземљу се налази пословни простор, који се користи за потребе заједничке радње СТР „ЂЂ“, на првом спрату су 3 стана, а на другом и трећем 5 станова, све уписано у ЛН бр. .. КО Тужени су учествовали са заједничким уделитема од по 1/3, тако што су купили плац за изградњу и поднели захтев за добијање дозволе, да су у периоду од 2010. године закључно са 2012. годином продали станове бр. ..., .., .., .. и .., да је тужила у време трајања брачне заједнице као супруга туженог ББ дала сагласност за продају наведених станова, као и да су остали непродати станови бр. .. и .. и пословни простор. Након престанка брачне заједнице у августу 2013. године, тужени ББ је са туженима ВВ и ГГ закључио уговор 29.08.2013. године, оверен код Основног суда у Крагујевцу под Ов. ./13 од 18.09.2013. године, којим се тужени ББ сагласио да станови број .. и .. припадну туженима ВВ и ГГ и да се они без његове накнадне сагласности и присуства упишу у јавне књиге на његовом уделу од 1/3, тако што ће се уписати са по 1/6, а са истим уделитема и као сукорисници на кп.бр. .. и кп.бр.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, које је утврдио после расправе одржане на основу овлашћења из члана 383. став 4. ЗПП, на којој је поновљено извођење доказа читањем свих писмена у списима и записника са расправа, те исказа парничних странака датих пред другостепеним судом, а поступајући по налогу из решења Врховног касационог суда Рев 3375/2018 од 10.04.2019. године (да утврди да ли је тужени ББ од тужених ВВ и ГГ позајмио 30.000 евра да би купио стан у Улици ... бр. 1/1-25), другостепени суд је укинуо првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев закључивши да тужени ВВ и ГГ туженом ББ нису позајмили 30.000 евра, будући да у смислу правила о терету доказивања о томе нису пружили никакав доказ - признаницу или уговор, а што су били дужани да учине у смислу члана 557. Закона о облигационим односима, при том оценивши да су тужени као ортаци заједничким

средствима почели са изградњом пословно-стамбеног објекта у току 2007. и 2008. године у ... у ул. ... бр. ... (у коме се налазе спорне непокретности), да је објекат завршен у току трајања брачне заједнице и да су поједини станови (осим спорних непокретности), продати уз сагласност тужиле у току трајања брачне заједнице до 2013. године, те да је тужени ББ закљученим уговором о уступању од 18.09.2013. године располагао имовином која није искључиво његово власништво, јер су предметни станови и пословни простор стечени за време трајања брачне заједнице са тужиљом.

Врховни касациони суд налази да се неосновано наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Наиме, имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку, односно у ванбрачној заједници, представља њихову заједничку имовину, применом члана 171. став 1. и члана 191. став 1. Породичног закона („Сл.гласник РС“ бр.18/05). Законска је претпоставка да су удели супружника, односно ванбрачних партнера подједнаки (члан 180. став 2. у вези члана 191. став 2), а већи удео једног супружника у стицању заједничке имовине, зависи од његових остварених прихода, вођења послова у домаћинству, старања о деци, старања о имовини и других околности од значаја за одржавање или увећање вредности заједничке имовине у тренутку престанка заједнице живота (члан 180. став 3).

Имајући у виду наведене законске одредбе, Врховни касациони суд налази да је другостепени суд правилном применом материјалног права оценио да је допринос тужиле у изградњи спорних непокретности 1/6. Наиме, удео сваког брачног друга – супружника у заједничкој имовини одређује се према његовом доприносу тј. висини прихода супружника, степену међусобне помоћи, старању о деци, начину вођења послова домаћинства, као и сваком другом облику ангажовања у погледу управљања, одржавања и увећања заједничке имовине. У конкретном случају, радни допринос у стицању предметних непокретности имају тужила и тужени ББ од по 1/6 (као брачни другови), будући да је тужени ББ са туженима ВВ и ГГ, као ортацима почео са изградњом пословно-стамбеног објекта у коме се налазе спорне непокретности и у чијој изградњи су учествовали са заједничким уделитема од по 1/3, да је изградња објекта започета и завршена у току трајања брачне заједнице, те да су поједини станови (осим спорних непокретности) продати уз сагласност тужиле. Имајући у виду напред наведено, те чињеницу да је тужила учествовала заједничким средствима са туженим ББ у току трајања брака својим радом и средствима, као и повећаним ангажовањем у вођењу заједничког домаћинства, старањем и одржавањем имовине, а њене обавезе су биле увећане и због ангажовања тужног ББ на изградњи спорних станова и пословног простора, како то правилно закључује другостепени суд, те су стога неосновани наводи ревизије којима се указује да тужила на којој је терет доказивања чињенице да је тужени ББ учествовао у изградњи спорних непокретности, није доказала да су тужени ББ, ВВ и ГГ учествовали са заједничким уделитема од по 1/3 у изградњи стамбено пословног објекта у коме се налазе спорне непокретности. Имајући у виду наведено, као и чињеницу да тужени ББ није пружио доказе којим би оборио законску претпоставку из члана 180. став 3. Породичног закона да спорне непокретности нису стечене заједничким средствима и радом тужиле за време трајања брака, нити да је тужени ББ својим већим оствареним приходима стекао спорну непокретности, стога је правилан закључак другостепеног суда да је тужила по основу стицања у брачној заједници са туженим ББ сувласник са уделом од 1/6 на спорним непокретностима.

Неосновани су наводи ревизије да је тужени ББ од тужених ВВ и ГГ позајмио 30.000 евра, те да је у циљу враћања дугованих 30.000 евра закључио уговор о уступању, који је оверен код Основног суда у Крагујевцу под Ов. 22514/13 од 18.09.2013. године. Наиме, како тужени ВВ и ГГ у смислу правила о терету доказивања суду нису доставили писани нити други доказ да су тужном ББ предали 30.000 евра, те како без доказа о предаји новца нема ни уговора о зајму, то је по оцени Врховног касационог суда правилан закључак другостепеног суда да тужени ББ није позајмио 30.000 евра, као и да је закљученим уговором о уступању од 18.09.2013. године располагао имовином која није искључиво његово власништво, јер су предметни станови и пословни простор стечени за време трајања брачне заједнице са тужиљом. Стога је правилно одлучио другостепени суд када је усвојио тужбени захтев.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић